

Kardos Ferenc

Zuhog¹

1

Zuhog. Nincs arca az
égnek. Az agy lázad,
hárít, menekül.
Arcod felhőfoszlány.

Zuhog. Tüzet raknék
fölszárítani a halált.

Küld vissza, Uram!
Dobd vissza!
Nincs szükséged rá!
De fekete krétám csendje
hiába, hiába nyomja el
az ásók zörejét, neszét a száz
rideg celofánnak
és az üresen kongó zsoldárt.

Eljutok, ugye eljutok a liftig,
– mi vissza nem hoz –?

Nem szólsz. Nem hívsz. Nem szídsz.
Nem fáj, csak hiány,
feszületre aggatott ígéret,
hogy majd megyek,
hogy majd vársz.
Elszámolsz velem is.

Angyalokkal és ördögökkel
kántálsz majd,
ahogy Major-Zala Lajos mondaná,
ahogy Utassy Dzsó mondaná,
ahogy Pék Pali mondaná,
ahogy Rózsás János és
ahogy a névtelenek az
árkok mélyéről,
– a fekete kréta csendje alatt –
ismeretlen égi szavakkal:

¹ A Csokonai Vitéz Mihály Irodalmi és Művészeti Társaság idei tanulmányi napjain a Hévízgyógyfürdő és Szent András Reumakórház által felajánlott Lilla-díjjal kitüntetett alkotás. (A hívó összetételek kurzívák.)

csillaggá sűrűsödik,
nem felejt a lélek.
Ott áramlik minden
el nem morzsolt fájdalom.

És most érted, miattad kopog
kővé fagyott siratót
a bal pitvarban, ver lázat,
zuhog, zuhog...

2

Nincs más,
édesanyám adta
évekkel ezelőtt,
marokmélyi árokból
gurgatva át tenyerembe,
hogyan őrizzem,
vigyem onnan el,
ő maga helyett.

A könny itt zörög
kamráról pitvarra,
mint pontos óraserkezet.

Mért nem értettem
akkor a hallgatását?

Látod, nem voltam
alkalmas, nem voltam akkor
fiad – csak távoli rokon,
ki menne,
kísérli a lázadást.

Nem érted, csak magamért
zajos szeretettel.

Rideg porkőszem.
Mit is kezdek vele?